

3 of 4 tuinen op een paasmorgen

"Dicht bij de plaats waar Jezus gekruisigd was, lag een tuin, een olijfgaard, en daar was een nieuw graf, waarin nog nooit iemand begraven was. Daarin legden ze Jezus neer."

Zo eindigde het 19° hoofdstuk van het evangelie volgens Johannes op Goede Vrijdagavond.

Met een tuin begon het scheppingsverhaal. Adam en Eva woonden in de tuin van Eden. Daar braken ze de relatie met God. Harmonie werd disharmonie. Vrede werd geweld. Het verbond werd eenzaamheid. De eerste tuin. De tuin van de breuk en van de verlatenheid.

Veel later vinden we in de bijbel een verhaal over een andere tuin. De tuin van verlangen. In het Hooglied, een prachtig gedicht uit de Bijbel, wordt verteld hoe een vrouw en een man elkaar zoeken in een tuin. En eerst niet vinden. Jachtig verlangen. Tot ze elkaar uiteindelijk vinden. Voor even. "Sterk als de dood is de liefde", is een bekende zin uit dat Hooglied. Duizenden jaren lang werd dit verhaal gelezen als het verhaal van hoe God op zoek is naar mensen en naar mensen verlangt. En hoe mensen op zoek zijn naar God. De tweede tuin: de tuin van zoeken en verlangen.

En vanmorgen staan we in de derde tuin. De tuin met een graf. Het is nog donker. Een vrouw, Maria van Magdala, dwaalt door de tuin. Op zoek naar haar verloren Meester. Het is allemaal zo gruwelijk geëindigd. Drie kruisen erover, vrijdagmiddag. Er rest alleen een graf met een grote steen ervoor, als een dikke punt onder een verhaal van verlangen en van liefde.

En dan versnelt het verhaal plots. Overdrive. De steen is weg! Het graf is leeg! Maria rent naar de hoofdapostelen, Pieter en Johan. Zij rennen naar het graf. Leeg! Maar zo ordelijk? Alles netjes

opgeplooid. Net alsof de dode rustig is ontwaakt en opgestaan en zijn bed heeft opgemaakt. Het bezwete linnen netjes aan de kant, in de wasmand.

Verbijstering en tranen in die tuin met het geopende graf en het opgemaakte doodsbed. Dat kàn toch niet?
Dit is te veel om te be-grijpen. Te groot.
Tot hier het evangelie van vandaag.

Ik lees u toch nog een paar zinnen verder uit het verhaal van de derde tuin:

"Maria, Myriam van Magdala, buigt zich huilend naar het graf, en daar ziet ze twee engelen in witte kleren zitten. Tot gisteren had ze alleen rode kleren gezien, rood van het bloed. Nu wit! 'Waarom huil je?' vragen de engelen haar. Maria zegt: 'Ze hebben Jezus' lijk gestolen.' Ze keert zich om. Ze botst op een tuinman. 'Waarom huil je?' vraagt de tuinman, 'Wie zoek je?' En dan kijkt de tuinman haar aan met ogen van Jezus: 'Maria, Myriam van Magdala!'. De hele tuin draait voor haar ogen. Binnenstebuiten. Ondersteboven. En plots "ziet" ze en ze herkent Hem: 'Rabboeni!', mijn Meester...."

De tuin van de terugvinding. De breuk uit de eerste tuin hersteld. Het verlangen van de tweede tuin vervuld. Dit is de derde tuin. Maar die derde tuin van vandaag is maar een voortuintje. Ooit komt de Vierde Tuin. De tuin van eeuwige liefde. Zalig Pasen.

Prof. Kristiaan Depoortere